

Szegedi Egyetem

III. évfolyam 5. szám   A SZEGEDI FELSZOKTATÁSI INTÉZMÉNYEK LAPJA   1965. március 8.

A számok tükrében

Tanulmányi eredmények félévkor a főiskolán

MINDEN FÉLÉV után, így az 1964/65. tanév I. féléve után a főiskola KISZ-bizottsága értékeli KISZ-tagjainak tanulmányi munkáját. A kiértékelés befejeződött és a fontosabb következtetéseket is levonták. Mielőtt a kiértékelés főbb tanulságaira térnék, célszerűnek látom néhány sokatmondó s-ímadat előre-ocsátását. Az első évfolyamon a hallgatók száma 340. Utóvizsgázók száma 104, az utóvizsgázók a hallgatók 31 %-át teszik ki, másodéven a hallgatók száma 267, az ut-sok száma 89, a hallgatók 33 %-a. Harmad- és negyedéven 172 illetve 152 hallgató tanult, a 23, illetve 18 utóvizsgázó az összhallgatói létszám 12 %-át teszi ki. A 931 főiskolai hallgatóból 234 főnek volt elégtelen vizsgál-ja.

A pesszimizmusról

Divatos manapság — egyetemi hallgatók körében — illúzióvesztésről, régi, nagy célokat felváltó, kicsiny, jelentéktelen feladatok elérését szorgalmazó életfelfogásról beszélni. Sokan, mindezt együtt pesszimizmusnak nevezik. Van-e alapja a szóbeszédnek? Ha van, milyen okokból táplálkozik? Ha nincs, miért beszélnek róla mégis? Ezekre a kérdésekre adunk választ, nem a tökéletességre, csak az igazság megközelítésére törekedve. De nézzük csak a tényeket!

Kilencszázhatvan őszén — I. éves voltam — évfolyamunk tizegynéhány hallgatójának tollából közzétett könyvismertetőt, kritikát a Tiszatáj — ha jól emlékszem — novemberi száma. Az akciót egy fiatal, agilis gyákonok vezette és irányította, igyekvő magyar szakos hallgatók munkakedvének irányt és lehetőséget adva. Azonnal le kell szögeznünk, ezek az írók nem afféle fércmunkák voltak, hanem figyelemreméltók, íróikról — igyekvő szorgalmukon kívül — a tehetséges embereknek járó bizonyítványt állították ki, legfontosabb problémáit.

KISZ-munkában végigdolgozó hallgatótársak közül csak néhányan tudják folytatni eddig lelkesedéssel végzett munkájukat. Ugyanakkor olyan hallgatókból, akik a mozgalmi munkából minimálisan, vagy egyáltalán nem vették ki részüket nem egy esetben függetlenített, vagy félfüggetlenített KISZ-funkcionáriusok lettek.

De előfordult olyan eset is, hogy sporttal nem foglalkozó hallgató (kivéve a minden emberre kötelező hétfői Fradi kontra MTK, vagy Honvéd, vagy Újpest stb. vitákat) — de aktívan semmiképpen sem sportoló személy — tekintélyes sportproblémákat intéző előadó lett...

A publikáló első évek egy részéből, újabb irodalmi érdeklődésű hallgatókkal kiegészülve még ugyanabban az évben kialakult egy ún. „Tizek Társasága”. (A pontosság kedvéért: a sorok írója egyik csoportnak sem volt tagja) Ebben a csoportban számypróbálgató írók és költők, leendő irodalomtörténészek, kritikusok tömörültek. Összejöveteleik előbb sokatigé- roén, később egyre csökkenő aktivitással zárultak.

Számtalan hasonló esetet lehetne felsorolni! S az ilyen dolgok elkedvetlenítik az embereket — alkattuktól függően hosszabb-rövidebb időre. A tehetséges embereket háttérbe szorító protekció felismerése szinte agyonnyomja az igyekvőket is, hát még a gyengébbeket!

De pesszimizmus-e ez a nyomottság? Egyáltalán mi is az a pesszimizmus? — Bizonyára megközelítjük a valóságot, ha pesszimizmuson az életből való kiábrándulást, a jövő borulató szemléletét értjük. Nos, úgy érzem a fenti esetek egyikében sem erről van szó. A pillanatnyi letörések, elkedvetlenedések — amelyek, mint az előbbi sorokból kiderült, többnyire az egyetem befejezése előtt jelentkeznek a felszínen — nem a jövőben való bizonytalanságot jelentik. Ugyanezek a hallgatók nap mint nap a jövőjükről beszélnek, leendő munkájukról, amelyet majd örömmel és szívvel-leléssel akarnak végezni. S az elkeseredettek kiábrándultak nem lesznek mindig azok. Nem lehetnek azok, mert nagy feladat vár rájuk, mindannyiunkra.

Ma, 1965-ben a Tiszatájban akkor jelentkezett „kritikusok” közül mindössze egy ember publikál rendszeresen, a többiek „hallgatnak”, jobb esetben vitatkoznak, vagy írogatnak a maguk gyönyörűségére. A Tizek Társasága feioszlott, közülük két ember, mint hallgatók körében ismert költő, ma is írogat, néhányan átptártoltak a filmhez, történelemhez, vagy más művészeti, illetve tudományághoz. Nagy részük azonban feladta eredeti elképzelését. Feltehetnénk a kérdést: Miért? — Jöndulatul, de felületesen gondolkodó olvasók talán már meg is adták a feleletet, mondván: kihullottak az idő rostáján. Pedig nem ilyen egyszerű a válasz. Kétségtelen, sokan voltak köztük olyanok — s ez vonatkozik a Tiszatáj kritikusa is — akik nem tudták megismételni első, átlagon felüli teljesítményüket, s előbb a diákköri összejövetelek szűkebb publikuma előtt próbálták meg-e egyszer bebizonyítani kivételes képességeiket, hogy aztán — kellő és számukra megfelel — visszahang hiányában onnan is visszavonuljanak. Nos, a társaságnak ez a része tényleg „kihullott az idő rostáján”.

A tehetségeseknek talpra kell állni, s próbálkozni, harcolni, verekedni kell minden újabb kitűzött céljuk eléréséig! A többieknek pedig összefogni, kikerülni a munkában, visszazsorítani azokat, akiket szakmai felkészültségük nem predesztinál az írászatra, katedrara, klinikai állásra, laboratóriumi munkakör betöltésére!

Össze kell fogunk, s meg kell változtatni, hogy — mint 8—10 éve ígérjük — érettségizettek legyenek a tsz-irodák adminisztrátorai, hogy a falu, s az üzemek párttitkárai a szakmailag, ideológiailag, politikailag valóban legfejlettebb emberek közül kerüljenek ki. S aki köztünk a szervezéshez ért legjobban, az KISZ-funkcióba kerüljön, aki sporttörténettel foglalkozik az sportoktatási intézménybe, aki szakmailag a legképzettebb, az az egyetemre.

S ha erre törekszünk — és erre kell törekednünk — akkor sértődöttségünket, kiábrándultságunkat félre kell tenni!

A harcot, a nehéz munkát vállalók azonban még egy ideig „munkapad” mellett maradtak. 1965-re mégis megcsömörültek, kiábrándultak lettek. Munkájuk értékelésének vitathatósága ugyanis az egyes csoportokon belül személyes ellentéteket támasztott, — nyíltan, vagy burkoltan — s azok, akiknek írásait, kritikáit egyszerű-kétszer, vagy többször is visszaadták, megsértődtek, elkedvetlenedtek. Ma már legfeljebb csípős megjegyzéseket tesznek, vitatható módon humorizálnak, okos meglátásaikat egyik-két emberrel ha közlik, vagy megbeszélnek. Az egykor többre törekvő és most megcsömörült hallgatókat nevezik pesszimiztának egy nehezen megfogható, nehezen meghatározható bölcsészközvélemény. Igaz, ezek a hallgatók nem sokan vannak, de igyekezetüket, szorgalmukat, tehetségüket tekintve mégis csak az évfolyam — s mert más évfolyamokon hasonló a helyzet —, az évfolyamok elitjét képezik. S ha ez igaz, akkor lényegében ők határozzák meg egy évfolyam, vagy egy kar hallgatóinak

Farkas István
Szerkesztőség

Kinevezés

A közelmúltban megjelent rendelkezésében a Minisztertanács dr. Simon Miklóst, a Debreceni Orvostudományi Egyetem Bőrgyógyászati Klinikájának docensét a Szegedi Orvostudományi Egyetem Bőrgyógyászati Klinikájára egyetemi tanárrá nevezte ki. A kinevezés 1965 február 22-től érvényes.

Tehetségkutató pályázat

A Magyar Újságírók Országos Szövetsége a Szegedi Egyetem című lappal karöltve azok között a fiatalok között, akik magukban tehetséget éreznek az újságírói hivatáshoz, pályázatot hirdet.

Pályázni lehet a Szegedi Egyetem szerkesztőségéhez legkésőbb március 25-ig beküldött, s legalább 3 írással. Tudósítás, riport, interjú, cikk, szatíra, kommentár, glossza műfajban. Verssel, novellával, pályázni nem lehet. Beküldhető olyan már közzét írás is, amely egy évvel nem régebben jelent meg.

A legjobb írásokat az Újságíró Szövetség díjazza:

I. díj	500 forint
II. díj	350 forint
III. díj	200 forint

A díjnyertes írásokat a Szegedi Egyetem megjelenteti.

Magyar Újságírók Országos Szövetsége

3,06 tanulmányi eredménye között. A nagy elterést nem lehet és nem is szabad az alberti viszonyokkal magyarázni, mert a KISZ vb javaslatára az elmúlt félév folyamán a főiskolán két külön tanulószoba is rendelkezésre állt a kintlakó hallgatók részére. A gyakorlat inkább azt mutatja, hogy az órakeről hiányzó jelentős része közülük kerül ki, ami károsan befolyásolja tanulmányi munkájukat. A tanulmányi munkán kívül a KISZ nevelő tevékenységének is jobban kell érvényesülni magatartási, erkölcsi, általában emberi fejlődésükben, hiszen őket több negatív hatás éri, mint a kollégiumban lakó hallgatókat. Minden elismerést megérdemel a KISZ Végrehajtó Bizottság tagjainak 4,52 (jelles) átlageredménye. Ezt a szép teljesítményt csak javítja az a tény, hogy a sok társadalmi feladat mellett az átlagosnál jóval kevesebb idő jutott számukra a tanulásra.

A KISZ MUNKATERVÉBEN eddig is a legfontosabb helyet foglalta el a KISZ-tagok tanulmányi munkája és ezután is az elsőrendű feladataink között kell, hogy szerepeljen. A KISZ Végrehajtó Bizottság eddig is sokat tett a hallgatók tanulmányi munkájának a javítása érdekében. A jól tanuló felsőbb évek példái elmondják KISZ-taggyűléseken az elsőéveseknek tanulási módszereiket. Fontos a KISZ-tagok tanulmányi tevékenységének a javítása, mert e téren is sok még a tennivaló.

A Tanárképző Főiskola KISZ Végrehajtó Bizottsága maga előtt látva a már sokszor megfogalmazott célt, a kommunista szakemberek, pedagógusok képzésének célját, kíván segítséget adni a következő félév tanulmányi munkájához.

Veress Ferenc

Fotókiállítás nyílt az Egyetemi Könyvtár folyosóján

Lapunk korábban hírt adott arról, hogy a József Attila Tudományegyetem és a Szegedi Orvostudományi Egyetem KISZ végrehajtó bizottságai a KISZ-kongresszus tiszteletére pályázatot hirdettek az egyetemeken tanuló amatőr-fotósok számára.

A közelmúltban a pályázatra beérkezett legjobb fényképekből rendezett szerezvény méretű és színvonalú kiállítás nyílt az Egyetemi Könyvtár folyosóján. A paravánokon összesen 34 fotó

állított ki a kis tárlat rendezője, 9 (!) pályázó alkotásait.

Első díjat nem adott ki a pályázat bíráló bizottsága. Második díjat, megosztva 150—150 forintot Kaszab Imre TTK-s hallgatónak „Portré” című valóban szép felvételéért és Svékus András orvostanhallgatónak „Víz” című képéért ítélte a zsűri. A megosztott 100—100 forintos harmadik díjat ugyancsak Kaszab Imre és Svékus András kapta. További felvételekért dicséretben részesült Szűcs István, valamint Kaszab Imre.

Túl azon, hogy elgondolkodtató a pályázat bíráló bizottságának a döntésekből előrajzolódó különös gyakorlat (egyetlen személy nyerjen második-harmadik díjat és dicséretet...), egészében véve nem éreztük sikerültnek ezt a kiállítást, de mindennek előtt nem magának a pályázatnak az előkészítését és lebonyolítását.

Lehetetlen, hogy a József Attila Tudományegyetemen csupán csak 3 (!) egyetemi hallgató hódolna a fényképezés szenvedélyének. A pályázaton ugyanis onnan 3-an vettek részt. Lehetetlen, hogy az Orvostudományi Egyetemen ahol jól szervezett, aktív és eredményesen dolgozó amatőr filmklub is működik, ne foglalkoznék 6 hallgatónál több fiatal a fotózással. Mint ahogy tudomásunk van arról, hogy mindkét egyetemen valóban számosan vannak olyan fiatalok, akik rendszeresen és — színvonalosan fotóznak. Igaz ugyan, hogy közülük többen „házon kívül” fejtenek ki ilyen működést, a városban levő különféle fotóklubok tagjaiként, vagy apránként, összerakott forin-

tokból maguk rendeztek be saját otthoni fotólaboratóriumot.

Mert hogy sem egyik sem másik egyetemnek nincs ifjúsági fotóklubja. Pedig éppen a lehetőségeket egy KISZ-fotóklubhoz meg lehetne teremteni akár együttesen, akár külön-külön is, mindkét egyetemen.

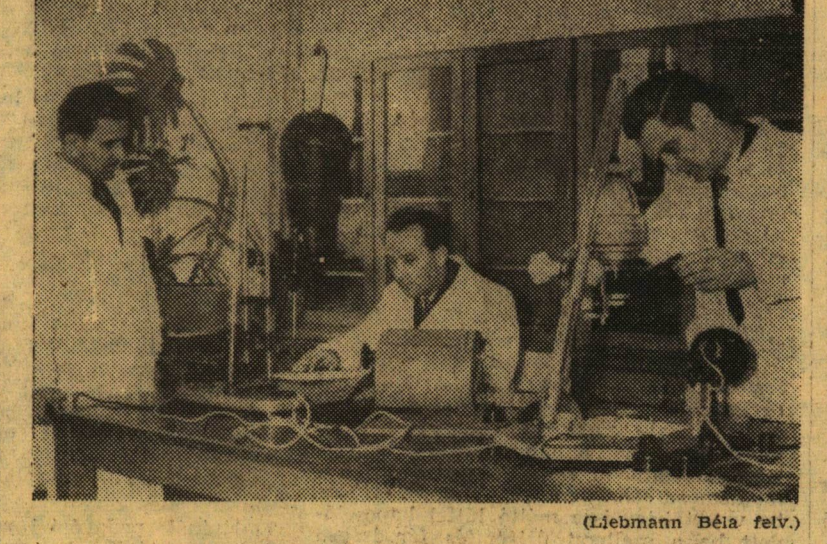
És elgondolkodtató az a körülmény is, hogy összesen csak 65 felvétel érkezett a pályázati felhívás nyomán. Hatvanöt felvétel! — annyi kép, amennyit más kiállításokra kollektívként egy-egy pályázó szokott összeállítani. Volt a pályázati felhívásnak egy olyan pontja is, amely szerint a bíráló bizottság külön méltányolta volna az egyetemi ifjúság életének különféle mozzanataival, epizódjaival foglalkozó felvételeket. Hangsúlyozzuk: bíráló volt!... Mert a pályázatra ilyen felvétel egyetlen egy sem (!) érkezett.

Nem tudjuk ezt mással magyarázni, mint azzal, hogy a két egyetem ifjúsága körében nem volt kellően előkészítve ez a jelentősnek szánt pályázat. A hallgató-ság talán nem is tudott a pályázati részleteiről. Többet kellett volna tenniük a pályázatot kiíró KISZ-végrehajtóbizottságoknak a tájékoztatás érdekében.

Ezek miatt a körülmények miatt is sikerült a vártnál jóval szerényebben az a kis kiállítás a könyvtár folyosóján, szerénységével mintegy figyelmeztetéstként is arra nézve, hogy a jövőben sokkal nagyobb gondtal, körültekintéssel, s határozottabban tájékoztatással kell az ilyen rendezvényeket előkészíteni.

Papp

Kriminalisztikai laboratórium

Mint a cím is elárulja már, érdekes helyet keresett föl a József Attila Tudományegyetem Állam és Jogtudományi Karán fotóriportterünk. A nemrégiben berendezett s a Büntetőügyi Tanszék irányítása mellett működő laboratóriumban a bűnüldözés tudományos eszközeivel ismerkednek a jövő büntetőjogászai. A kriminalistáknak egyre nagyobb szerep jut a bűnözés elleni küzdelemben. Dr. Dobo István adjunktus (a képen balra) két, a műszerek használatát gyakorló jogással.